

Sygn. akt I Ca 83/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Elżbieta Mazur-Selwa
Sędziowie:	SSO Adam Simoni (spr.) SSO Wojciech Misiuda
Protokolant:	Edyta Rak

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2013 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa L. Ł.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w P., B. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 22 października 2012 r. sygn. akt I C 532/11

I. oddala apelację,

II. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu pozwanym kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I Ca 83/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 11 czerwca 2013 r.

Wyrokiem z dnia 22 października 2012 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie, sygn. akt I C 532/11, w sprawie z powództwa L. Ł. przeciwko (...) Sp. z o.o. w P. i B. P., w punkcie I oddalił powództwo, w punkcie II zasądził od powoda na rzecz pozwanego (...) Sp. z o.o. w P. kwotę 1.558,70 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w punkcie III zasądził od pozwanego (...) Sp. z o.o. w P. na rzecz pozwanego B. P. kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zaś w punkcie IV zarządził zwrot na rzecz pozwanego (...) Sp. z o.o. w P. kwoty 58,30 zł tytułem nadpłaty uiszczonej zaliczki na opinię biegłego sądowego.

Przytoczony wyrok został oparty na ustaleniach szczegółowo przedstawionych w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 197-208), co czyni zbędnymi powtarzanie ich treści.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego bez jego wszechstronnego i krytycznego rozważenia, skutkiem czego było błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez przyjęcie mi.in., iż:

- w dniu zdarzenia w godzinach porannych i popołudniowych przeprowadzono prace mające na celu zabezpieczenie nawierzchni przed śliskością na terenie hipermarketu A. w K. wykonując podsypkę soli z piaskiem,
- w miejscu upadku nawierzchnia nie była oblodzona i pokryta grubszą warstwą lodu,

2. sprzeczność poczynionych przez Sąd ustaleń z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym przez bezzasadne przyjęcie, że:

- w dniu 30 grudnia 2010 r. wykonano podsypkę soli z piaskiem na terenie hipermarketu A., podczas gdy ewidencja odśnieżania terenu w żaden sposób tego nie potwierdza,
- w wypadku niezapewnienia przez (...) Sp. z o.o. materiału do podsypki w postaci soli z piaskiem materiał ten dostarczał pozwany, podczas gdy jest to w oczywistej sprzeczności z zapisami zawartej między pozwanymi umowy (§ 9).

W oparciu o powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania od pozwanych na rzecz powoda, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji.

W odpowiedzi na apelację pozwany (...) Sp. z o.o. w P. wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wedle norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej jest nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własne dokonane przez Sąd I instancji ustalenia, jak i przedstawioną ocenę prawną przedmiotowej sprawy, a tym samym Sąd Odwoławczy przy uzasadnianiu swojego wyroku apelacyjnego ograniczył się do oceny ustaleń i rozważań Sądu Rejonowego, które są kwestionowane przez skarżącego. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem, sąd odwoławczy nie jest obowiązany powtarzać prawidłowo dokonanych przez sąd I instancji ustaleń i prawnej ich oceny, które aprobuje. Specyfika postępowania apelacyjnego wyraża się bowiem w tym, że oceny sądu II instancji dotyczące zarówno stanu faktycznego, jak i stosowania prawa są niejednokrotnie powtórzeniem procesów decyzyjnych sądu I instancji, dokonanych pod kątem podniesionych w apelacji zarzutów. Wobec powyższego, nie jest konieczne – w razie aprobaty dla sposobu i treści ustalenia podstawy faktycznej oraz ocen prawnych – ponowne przedstawienie analizy dowodów i wystarczające jest wskazanie, dlaczego nie uwzględniono zarzutów apelacji.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż brak jest naruszenia prawa procesowego wskazywanego przez apelującego, tj. naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Do naruszenia tego przepisu, zgodnie z obowiązującym orzecznictwem, mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, LEX 172176), jak również, iż zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być wykazywany jedynie argumentami jurydycznymi, a pozostaje bezskuteczny, gdy opiera się na prezentowaniu przez skarżącego własnej oceny dowodów czy własnej

wersji stanu faktycznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, LEX 40107). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać. Powód, w ramach apelacji, przeciwstawia ustaleniom poczynionym przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy, z uwzględnieniem zasad orzekania, własne twierdzenia, które stanowią jedynie polemikę ze słusznie i właściwie przeprowadzoną oceną dowodów w sprawie i dokonanych w oparciu o nie ustaleń faktycznych. Sąd I instancji nie dopuścił się uchybień w przeprowadzeniu postępowania dowodowego, w sposób szczegółowy ocenił poszczególne środki dowodowe, jakimi dysponował, i dał temu wyraz w prawidłowo, z punktu widzenia art. 328 § 2 k.p.c., sporządzonym uzasadnieniu wyroku.

Na uwzględnienie nie zasługuje także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, częściowo powiązany z wyżej omówionym zarzutem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jeśli chodzi o bezzasadne, zdaniem skarżącego, przyjęcie, iż w dniu zdarzenia prawidłowo przeprowadzono prace mające na celu zabezpieczenie nawierzchni przed śliskością poprzez wykonanie podsypki soli z piaskiem. Aby zarzut sprzeczności poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego mógł odnieść skutek, apelujący winien wykazać, że w stanie faktycznym sprawy ustalonym przez Sąd I instancji zachodzą sprzeczności pomiędzy poszczególnymi ustaleniami, czyli że stan ten w świetle zebranego w sprawie materiału nie stanowi harmonijnej całości. Wspomniana sprzeczność ma miejsce wówczas, gdy rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest sprzeczne z tymi okolicznościami, które Sąd ustalił w toku postępowania, albo gdy Sąd wyprowadził logicznie błędny wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności, albo wreszcie gdy Sąd przyjął fakty za ustalone bez dostatecznej podstawy.

Apelujący prezentuje pozbawione racji stanowisko, że w dniu zdarzenia, tj. 30 grudnia 2010 r., na terenie przed hipermarketem A. w K. (w pobliżu wyjścia) nie wykonano podsypki soli z piaskiem. Na uzasadnienie powołuje ewidencję odśnieżania zalegającą w aktach sprawy na k. 64. Zdaniem powoda o niewykonaniu przez firmę pozwanego B. P. usługi zabezpieczającej nawierzchnie przed śliskością, poprzez wysypanie podsypki soli i piasku, świadczą niewypełnione całkowicie kolumny w wierszu (czwartym od góry) dotyczącym daty 30.12.2010 r. we wspomnianej ewidencji. Zdaniem Sądu Okręgowego ten dokument nie może świadczyć w sposób kategoryczny o tym, że do wykonania podsypki nie doszło. Ewidencja odśnieżania terenu A. przez firmę zewnętrzną, na którą powołuje się apelujący, jest tylko dokumentem prywatnym, sporządzonym na potrzeby wewnętrzne pozwanego i nie może świadczyć w sposób dostateczny o tym, że skoro „wykreskowano” kilka pozycji danego wpisu, to do wykonania usługi nie doszło. Tym bardziej dowód z takiego dokumentu nie może wyłączać dowodu przeciwnego z zeznań świadków. Ci z kolei zgodnie zeznali (W. Ł. – k. 179, T.B. – k. 180), iż w dniu zdarzenia w godzinach popołudniowych była wzywana firma pozwanego wykonująca usługi odśnieżania i taka usługa została wykonana. Powyższe potwierdził w trakcie przesłuchania również pozwany B. P. (k. 188v), dodatkowo precyzując, iż użyta była podsypka składająca się z soli i piasku. Pozwany podał również, iż nigdy jego firma nie stosowała podsypki samym piaskiem, lecz zawsze był to piasek mieszany z solą. W kontekście tego treść ewidencji odśnieżania nie może stanowić wystarczającego dowodu na okoliczność, iż usługa odśnieżania nie została wykonana.

Na uwzględnienie nie zasługuje kolejny zarzut sprzeczności poczynionych ustaleń z materiałem dowodowym w postaci przyjęcia, iż w wypadku niezapewnienia przez (...) Sp. z o.o. w P. materiału do podsypki w postaci soli z piaskiem materiał ten dostarczał pozwany B. P.. Zdaniem skarżącego jest to bowiem sprzeczne z umową z dnia 1.11.2010 r. zawartą pomiędzy pozwanymi, a konkretnie z jej § 9, który stanowi, iż zleceniodawca ((...) Sp. z o.o. w P.) zobowiązuje się dostarczyć sól do Zleceniobiorcy (firma (...) (...)” B. P.) w ilościach niezbędnych do wykonania zadania w postaci likwidacji śliskości i odśnieżania. Wbrew twierdzeniu apelującego, ustalenie Sądu Rejonowego, o którym mowa wyżej, nie stoi w opozycji do zapisu umowy. Wprawdzie w umowie brak jest zapisu dotyczącego sytuacji niezapewnienia przez A. materiału do podsypki w postaci soli, jednak nie wyklucza to, że materiał ten dostarczał wtedy B. P., jak zresztą zeznał. Nie jest także sprzeczne z zapisem umowy, iż piasek do podsypki dostarczał wyłącznie ostatnio wspomniany. W tym zakresie mogło dojść do ustaleń ustnych pomiędzy owymi podmiotami. Ponadto, jak wskazuje doświadczenie życiowe, poszczególne zapisy umowy mogą być modyfikowane przez strony na potrzeby bieżącej sytuacji faktycznej,

dlatego treść zapisów umowy nie może przesądzać o faktach, o jakich w niej mowa, podczas gdy Sąd dysponuje w tej materii wiarygodnymi zeznaniami.

W tym stanie rzeczy, uznając zarzuty apelacji za bezzasadne, apelację należało oddalić po myśli art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c.